

Ο ΔΙΚΟΥΔΗΣ (Πίναξ του Κηρόλου Γουσταύου Χέλκεστ)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΓΚΟΥ'ΙΝΤΟ ΝΤΑΒΕΡΟΝΑ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΩΛ, 33 ετών, με ψαρά μαλλιά στους κροταφούς. Πρόσωπο κουρασμένο, πολύ συμπαιθτικό.
 ΕΛΕΝΗ, 28 ετών, γυναίκα του. Ψαρά, ψηλή, εβραϊκή, — στην άδυστη της μελαγχολικής καλλονής της.
 ΠΕΝΕ, 26 ετών. Φίλος της 'Ελένης. "Ένας άσημος νέος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
 ΕΛΕΝΗ—ΠΕΝΕ

(Νύχτα. Στο δωμάτιο της 'Ελένης, που φωτίζεται από μία ψηλή ηλεκτρική λάμπα. 'Η 'Ελένη έχει γυρισμένη τη ράχη της στον εξώστη που βλέπει στο πάρκο. Φαίνεται άνησυχη και ταραγμένη. 'Εξαφρα τινάζεται. 'Ακούει ένα θόρυβο στον εξώστη. Και, σιγά-σιγά, ανοίγει η πόρτα και παρουσιάζεται ο Πενέ. 'Η 'Ελένη πιάνει την καρδιά της με τα δύο της χέρια.)

ΠΕΝΕ.—'Εγώ είμαι, 'Ελένη! Μή φοβάσαι! Σου ζητώ συγγνώμη που μπήκα εδώ σαν κλέφτης... Δεν μπορούσα όμως να φύγω χωρίς να σε ξαναδώ. 'Όταν σ' άποχαμήτησα, πριν από λίγο, έλεγα να γυρίσω στο σπίτι μου... Μά δεν είχα τη δύναμη! Και περμίνα στο πάρκο. Είδα όλα τα φώτα του σπιτιού να σβήνουν. Κ' έμεινε άναμμένο μονάχα το φως της δικής σου κίμαρας... κ' ένα άλλο, στο ά πάνω πάτωμα...

ΕΛΕΝΗ.—Τό δωμάτιο του άντρός μου. Θ' άγριονά, φαίνεται, κ' έκεινος...

ΠΕΝΕ.—Τού μίλησες; Τά ξέρει όλα τώρα;
 ΕΛΕΝΗ.—Ναί!
 ΠΕΝΕ.—Και τί σου είπε; Είσαι ελεύθερη;
 ΕΛΕΝΗ.—Ναί! Μόλις τού είπα ότι άγαστο άλλον άντρα, ότι σε άγαπώ, μου άποκριθήκε, χωρίς να ταραχθί διόλου, ότι είμαι ελεύθερη να φύγω από τό σπίτι... "Όλα τελειώσαν μεταξύ μας!

ΠΕΝΕ.—Τί καλά! Και ποτέ θά φύγης άπ' εδώ; Πότε θά είσαι δική μου;

ΕΛΕΝΗ.—Δέν... δέν ξέρω. Θά φύγω βέβαια αύριο. Δέν μπορώ πιά να μείνω εδώ... Θά πάω στό Παρίσι, στό σπίτι της άδελφής μου. 'Εκεί θά έρχομαι να με βλέπης, έως ότου έκδοθί ή άδειά του διαζυγίου...

ΠΕΝΕ.—Μά είνε άνάγκη να περμινοίμε τόσον καιρό; 'Εγώ δέν μπορώ πιά να περμινοώ άλλο, 'Ελένη... 'Αρχετα βασανίστηκα ως τώρα...

ΕΛΕΝΗ.—Τί θέλεις, λοιπόν, να κάνω;

ΠΕΝΕ.—Νάρθης; να με βρής αύριο... στό σπίτι μου, στό σπίτι μας... Μή μου άνησθής αύτη τή χαρά! Μόλις θά φτάσης στό Παρίσι, έλα άμέσως να με βρής!

ΕΛΕΝΗ.—'Εστω! Αύριο τό βράδυ θά είμαι στό σπίτι σου...

ΠΕΝΕ.—'Ελένη μου! (Θέλει να τήν άγκαλιάση).

ΕΛΕΝΗ.—'Α! όχι εδώ!

ΠΕΝΕ.—Πολύ καλά. Κρατώ τέ φιλιά μου γι' αύριο... Και τώρα, έλα πιο κοντά στη λάμπα! Θέλω να δω καλύτερα τό πρόσωπό σου, πριν φύγω... (Πιάνει τήν 'Ελένη άπ' τό χέρι και τήν οδηγεί κοντά στην ηλεκτρική λάμπα). Είσαι γλυκιά! Τά μάτια σου φαίνονται δακρυομένο...

ΕΛΕΝΗ.—'Εγώ γλυκιά; 'Ισως. Με έβζε πιάσει μία κρική πριν από λίγο... Μά πέρασε.

ΠΕΝΕ.—Γιατί φαίνεσαι λυπημένη; Γιατί είσαι θλιμμένη, ένώ θά έπρεπε να γελάς τώρα άπ' τή χαρά σου;

ΕΛΕΝΗ.—Ναί, Πενέ, είμαι είντεγυμένη έπειδή σε νοιάω κοντά μου... Πριν όμως έρθης, ήμουν μόνη εδώ μέσα... Και ή νύχτα, ή σιωπή, ή σκέψη ότι θά φύγω για πάντα από αύτό τό σπίτι, στό όποιο πέρασα τόσα χρόνια τής ζωής μου... όλα αύτά με κλώνισαν.

ΠΕΝΕ.—'Απορώ πως έσύ, ή ισχυρή και άποφασιστική γυναίκα, συγχινείσαι τόσο εύκολα από τέτοια μικροτρόγμματα...

ΕΛΕΝΗ.—Ναί, μά αύτά άκριβώς τά μικροτρόγμματα άποτελούν τή ζωή μου... Μά τί συλλογίζεσαι;

ΠΕΝΕ.—Συλλογίζομαι άν πρέπει να φύγω, άν πρέπει να σε ξαναφύσω μόνη, με τήν άγανάτα σου... "Όχι, όχι, δέν κάνει! 'Ελένη, πρέπει να φύγομε μαζί άπόφε; Τιποτα πιά δέν σε κρατά σ' αύτό τό σπίτι. Είνε περιτό και επικίνδυνο να ξαναπερμήσης εδώ μία δόλοκληρη νύχτα άγωνίας και άγριονίας!

'Ελα μαζί μου!...

ΕΛΕΝΗ.—Αύτό πού μου ζητάς είνε άδύνατο!

PENE.— Γιατί να μην ενοθεύω από τώρα; Κόπταξε... (Ανοίγει την πόρτα του εξώστη που βλέπει στο πάρκο). Κόπτα πόσον ώρα είναι ή νύχτα; Νύχτα πλανημένη για την αγάπη μας! Γ' άστέρια προς τα καλόν! 'Ελα, μη σκεφτείται τίποτα! 'Η λογική σκεπτότανε τόν ξέροτα!

EAENH. (ύστερ από διαταγούς). — Ναι, έχεις δίκιο. Ρενέ. Είμαι έλευθερη τώρα, έλευθερη, έλευθερη!... Παρά με μαζύ σου! Πήγαινε μη δόν θέλεις! ('Ο Ρενέ την αγκαλιάζει και την τραβά προς την πόρτα. Τη στιγμή όμως που 'Ελένη είναι έτοιμη να δρασκελίσει το καθώφλι, διαβοχώσει τρομαγμένη). Στάσου λίγο.

PENE.— Γιατί στάθηκες; Γιατί τρέμεις;

EAENH. (μ' άπελπισία). — Φοβάμαι!... Φοβάμαι την άουρα σου άνογιετα μπροστά μου! Μ' έπιασε 'αλάδα!

PENE.— Είναι ή 'αλάδα που πάνει ένα πουλί όταν άνογιετη τις πόρτα του κλινοβιου του... Δόσε μου τό χέρι σου, δέν μου έπιασθήκες; νά βγάλεις από τό μυαλό σου κάθε θλιβερή σκέψη;

EAENH.— Γιατί δέν θέλεις να με καταλάβης; Δέν πρέπει να ξεχνάς ότι 'Εγρα εδω μέσα άρκετά χρόνια είντινια, πριν γνωρίσω ε-σένα...

PENE.— Άτ' τη μέρα που σε γνώρισα, λημονήσα διάζήλιο το παρελθόν μου. Έσύ όμως εξακολουθείς να θυμάσαι τα παλιά.

EAENH.— Μην είσαι άόητος. Ρενέ! Μη 'ζητάς να ξεφορτώσω την καρδιά μου! Δέν πρέπει να ξεχνάς ότι μέσα σ' αυτό τό σπίτι που πέθανε ένα άπορούτα τεσσάρων χρονών...

PENE. (κατάπληκτος). — Τι λές, 'Ελένη; (Χαμηλόφωνα). Ναι, τώρα θυμάμαι... 'Ακουσα κάποτε να μιλούν γι' αυτό...

EAENH. (μ' άπορία). — Το είχες λημονήσει, βλέπω!

PENE. (αμήχανος). — 'Η αλήθεια είναι ότι κ' εσύ δέν έκανες ποτέ μου λόγο γι' αυτό...

EAENH. (με μικρό χαμόγελο). — Πράγματι, κοιτούσα τόν πόνο που μονάχα για τόν έαυτό μου, 'Ωστόσο, φανταζόμουν ότι εσύ θα είχες μαντέψει κάτι. 'Ας είναι. Πριν από λίγο, ένα έτοιμάκι τά πράγματα μου, που έπεσαν στα γόνατά σου πάλες φωτογραφίες του παιδιού μου. Καταλαβαίνεις τώρα γιατί με βρήκες με κλειμένα μάτια; Μα όχι! Δέν θα μπορούσες ποτέ να με καταλάβης!

PENE.— Σε παρακαλώ, 'Ελένη, λημονήσε τα τα παλιά! Θέλω να γεμίσης την καρδιά σου με την αγάπη μας... 'Ελα να φργουίε!

EAENH.— Διότι είναι άδύνατο! Άφριο ναί... Θάρθη άφριο να σε δώ... Μιά γυναίκα σαν κα μένα δέν μπορεί να φύγει νύχτα από τό σπίτι της, χωρίς άτ' άουρα... Πήγαινε τώρα, άφριο θα σε δώ — και δέν θα ξαναγινώ από κοντά σου... ('Ο Ρενέ της φιλάει τό χέρι και φεύγει από τόν εξώστη, αφήνοντας την πόρτα άνοιχτή. 'Η 'Ελένη μένει ακίνητη. Σαφρικά πιάνει τό κεφάλι της με τά δύο χέρια της και φωνάζει): Πώλ, Πώλ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ
EAENH — ΠΩΛ

ΠΩΛ. (μπαίνοντας μέσα με άημέλητη περιβολή, με πρόσωπο ώχρο και κουρασμένο).

— Τι τρέχει; Γιατί με φώναζες;

EAENH. (τρεμοντας από την ταραχή της). — 'Ηθελα να σου πω κάτι... μονάχα δύο λόγια...

ΠΩΛ.— Δέν μπού να είπες άόηση δία; Τι άλλο έχρωμα να πούμε;

'Ελα, λέγε τώρα, σε άκούω...

EAENH.— Μιά, ήθελα να σου πώ... Ξέρεις ότι σε κείνο τό γραφείο έχω φιλάει κάτι μικροφωτάγματα... κάτι σουβενίρ... και όλες τίς φωτογραφίες τ' ου.

ΠΩΛ.— 'Ε, λοιπόν;

EAENH.— 'Ηθελα να ξέρης ότι... δέν θα πάω τίποτα μαζύ μου... ότι θα σου τ' άφήσω όλα...

ΠΩΛ.— Ρερίττον! Μπορείς να τό πάρης. Δέν θέλω να κρατήσω τίποτα.

EAENH.— Πώς; Δέν θέλεις τίς φωτογραφίες του παιδιού μας;

ΠΩΛ.— Δέν θέλω τίποτα που να μου θυμίζει τα παλιά... Έσύ φανεραι πρόθυμη να τά λημονήσης όλα. Γιατί έχεις την αίτιατη να μη λημονήσω κ' εγώ;

EAENH.— Ναι, καταλαβαίνω, είναι φυσικό να θέλεις να με βγάλεις από την καρδιά σου... Γιατί όμως θέλεις να λημονήσης και τό παιδί μας; Σού έγκταίξε σέ τίποτα;

ΠΩΛ.— Φτάνει! Να λείπουν τά περιττά λόγια! Σού έδωσα την απάντηση που έπρεπε. Είναι παρούζενο να θέλεις εσύ να ξαναζωντανεύης τό παρελθόν! 'Ο,τι πέθανε, δέν έσταζει πιά! Τό παιδί μας πέθανε... 'Ησων τρεμώ, αήθεια, που πέθανε τό παιδί μας.

EAENH.— 'Ω!...

ΠΩΛ.— Ναι! 'Αν ζούσες τώρα τό παιδί μας δέν θ' άποφείσες έ-σως με τόνση ευκολία να μ' έγκαταλείψεις... 'Ας είναι; πάγαινε να ξαναδώσης τη ζωή σου. Πήγαινε, πήγαινε! Και άφρήσε με μένα να ξεχάσω τό δική μου... 'Ε-ζω ξεγράφει τά περαμένα, 'Η

σελίδα της ζωής μου είναι κάτασπρη... 'Η πραγματική, ή καινούργια ζωή άρχίζει από άφριο. Δέν θέλω πιά να σε ξέρω.

EAENH.— Τι σκληρός που είσαι! 'Ο θυμός σ' έκανε να λημονήσης και τό παιδί μας! Θυμάσαι πως δαροζώσανε τά μάτια σου κάθε φορά που τό φρονάζες αήγροτα μου!...

ΠΩΛ. (συγκρατώντας με κόπο ένα λυγρό). — 'Α, να αυτό καταπάνά άποφύρο; Γιατί θέλεις να με βασανίζης; 'Υστερ! από κείνα που είπατε, νόμιζα ότι θα έφενγες —άφρο, μάλιστα, σου έδωσα την έλευθερία σου. Βάσταξε ή καρδιά σου να μου πής κατά πρόσωπο ότι δέν με αγαπάς πιά, ότι αγαπάς άλλον! Κ' εγώ σου είπα ότι μπορείς να κάνης ότι θέλεις, ότι θέλεις... Μ' άκούε; Γιατί δέν έφενγες ά-κούα;

EAENH.— Λοκίμασα, μά... δέν μπορέσα...

ΠΩΛ.— Γιατί;

EAENH.— Δέν ξέρω.

ΠΩΛ.— 'Α!... (Μένει λίγο σκεπτικός). Τι μπορώ να σου κάνω εγώ; Τόσο τό χειρότερο γιά σένα! Θα έπρεπε όμως ν' άποφείγαμε τη θλιβερή αυτή σκέψη... ('Η 'Ελένη κλαίει. 'Η φωνή του Πώλ γίνεται πιο μαλακή). 'Ηθέλεις, λοιπόν, να μου πής ποιόν φήγης ότι ή αναχώρησή σου από τό σπίτι αυτό θα σε λυτήση; Μεγάλη σου καλοσύνη... Και τώρα... (Κάνει να φύγη).

EAENH.— 'Όχι! Μη φεύγης! ('Ο Πώλ κάνει μεταβολή). Φοβάμαι... Μη μ' άφινεις ολιούμωναχ! ('Ο Πώλ την κοιτάζει μ' άπορία). Κράτησε με κοντά σου, Πώλ! Φύλαξε με! Είμαι γυναίκα σου!

ΠΩΛ. (με σαρκαστικό γέλιο). — Λημονήσεις ότι κάποιος άλλος — ένας φίλος μου που με πρόδωσε, ένας άνθρωπος που τόν δέχθηκε και σήμερα τό άπογευμα στο σπίτι μου... σε περιμένει τώρα να ή πάρη στην αγκαλιά του; Τίποτα δέν μάς έ-νοώνει πιά μαζύ! Δέν είσαι πιά τίποτα για μένα! Πήγαινε!

EAENH.— Συλλογίσου καλά τί λές τώρα. Πώλ! Με διώχνεις από τό σπίτι σου... Μα, άν φύγω από εδω, θα πάω να 'ζω...

ΠΩΛ.— 'Ωστόσο, μόνη σου θέλεις να φύγης άτ' εδω. Φανεραι ότι θα τόν αγαπάς πολύ αυτόν τόν... ..

EAENH.— 'Ηθελα να φύγω... αυτό είναι αλήθεια...

ΠΩΛ.— Γιατί τόν αγαπάς; Πές μου; τόν αγαπάς;

EAENH.— Δέν ξέρω... Με παρούσε μια θύελλα, που με τραβήσε δεξιά κ' άριστερά, χωρίς να μπορώ ν' άντισταθώ... 'Αν αυτό τό πράγμα λέγεται αγάπη, τότε τόν αγαπούσα... Φανεραι όμως ότι γελάστηκα, ότι δέν τόν ά-γαλού, άφρο την τελευταία στιγμή καταλάβα ότι μου ήταν άδύνατο να φύγω μαζύ του...

ΠΩΛ.— Λογία τού άέρος! Τόν άνδρα αυτόν τόν αγαπάς!

EAENH.— Γελάειωσα τώρα, Πώλ, όπως γελάειωσεν κ' εγώ τόσο καιρό... Μόλις έκανα τη σκέψη ότι θα έφενγα από κοντά σου, που φάνεραι ότι έμεινα μονάχα κ' έσημη στον κό-σμο... Τι συλλογίσουσα, Πώλ;

ΠΩΛ.— Δέν ξέρω... Νοιώθω δυνατή 'αλή

στο κεφάλι... ..

EAENH.— Γιατί όμως κ' εσύ μου παραχώρησες με τόση ευκολία την έλευθερία μου;

ΠΩΛ.— Τη στιγμή εκείνη, σου μιλούσα χωρίς να γνωρίζω τί λέω... Μου ήταν άδύνατο να φανταστώ ότι τά πράγματα θα έφταναν σ' αυτό τό σημείο... 'Εξ άλλου, μόλις σε άκουσα να μου λές ότι θα με άφήσης, έννοιασα στην ψυχή μου ένα πόνο τόσο δυνατό, ώστε προσπάθησα να τόν κατατιζώ με μιά άγρια περιφρόνηση... Συναγκρα-τήρησα μπροστά σου, δέν έδειξα την παραμικρή αντήρηση... Μα όταν βεβήθηκα μόνος στο δωμάτιό μου...

EAENH.— Πώλ!

ΠΩΛ.— 'Όταν λησιδρόμηκα στο δωμάτιό μου, άρχισα να κλαίω από λύσσα και άπελπισία. Καταλαβαίνω ότι τις στιγμές εκείνες έφινε στην ψυχή μου μια οριζή μεταβολή... 'Εγινα κάποιος!...

EAENH.— Δέν θα μπορέσης λοιπόν να με συγχωρέσης;

ΠΩΛ.— Μα δέν βλέπεις ότι άρχισα και πάλι να σου λέω τί συλλογίσουα, άπως άλλποτε...

EAENH.— Θα με κρατήσης κοντά σου;

ΠΩΛ.— Θα μείνης κοντά μου;

EAENH. (κάνοντας να πέρη στην αγκαλιά του). — Πώλ!...

ΠΩΛ. (παραινώντας, χωρίς να τό θέλη). — 'Ω! όχι άκούα! 'Αργότερα, άργότερα!...

EAENH. (μ' άπελπισία). — 'Αχ! Δέν θα λημονήσης ποτέ τί σου έκανα! 'Εξακολουθείς να εί-σαι θυμωμένος μαζύ μου!

ΠΩΛ.— 'Όχι, σε βεβαίω, δέν είμαι θυμωμένος... 'Αρσέ με δ-σμος να συνέλθω... Πήγαινε να πλανάσης... Είμαι 'αλιμένος. Δέν είναι τίποτα. Θα περάσει... Μου χροιάζεται λίγη ήσυχία. ('Η 'Ε-λένη διαβοχώνει. 'Ο Πώλ πέ-

'Ο συγγραφέυς του διαλόγου
Γκοντινο Ντρεξέρονα

ΣΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ-ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!
'Η πιο σαρκαστική, ή πιο άνατριχιαστική, αλλά και πιο καθετήρη ίστορία έρωτος, που θα την διαβάσετε με βουρκω-μένα τά μάτια.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Κ. Τ.

Μία φρεσνογνομία που προσέλκει συμπάθεια. Την διακρίνει βαθύτατη παρατηρητικότητα που αποσκοπεί εις περισσότερον την φήμην της εξιτανιάδας της. Προϊζήρητη στις συντροφιάς της έλκεταις 'Αθηναϊκής νεολαίας. Πολύ εύχρηστη και απαιτησώδης η συντροφία της. Αι εμφανίσεις της κομψαί, αι τοιαύταίς της άλοοσταταίς και χαριτωμέναις.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Αι κοσμάκις 'Αθηναίς εξακολουθούν να είναι εν συναγερμώ από άδικαυλας δεξιόσους.

— Την Δευτέραν δεξιόσους παρά τῷ Ναυάρχῳ και τῷ κ. Ν. Μακκά. Τό έσπερος μουσική έσπερος εις τὴν Γερμανικὴν Πρεσβείαν.

— Την Πέμπτην εις τὴν Αγγλικανὴν Πρεσβείαν.

— Τὸ Σάββατον χωρευτική μαστίχη παρὰ τῷ κ. και τῷ κ. 'Αλ. Σαυαβῆ.

— Την παρελθούσαν Τρίτην κοιταί-πάρτι παρὰ τῷ κ. και τῷ κ. Δ. 'Αρχιεπισκόπου.

— Παρουσθεύθησαν κ. και κ. Ζαρίφη, κ. και κ. Ευσταθοπούλου, κ. Ζαριφάκου, κ. και κ. 'Αλ. Ρόστοβιτς, θαυμασθεία όμορφιά με πρόαινο έπισημώ φρονεμα και ιδιότυπο πρῶδον καπέλο πλατύγυρο, κ. και κ. Τσαταζοπούλου, δις Ν. Νικολαΐδη έκτάκτως κομική με υπέλε σιελ ζωοζέτ.

— Πολύ εύφορη η̄ δις Ρενέ Δ. 'Αρχιεπισκόπου με ζωοζέτ οφς πολύ όαις.

— 'Από τίς πλέον έλκεταίς δεξιόσους— η̄ όπαια όφειμένους θ' άφήση έποχὴν λόγω άξιοθαυμάστου διαργανώσεως και συγχρόνως πρωτοτυπίας άφαντάστου— παρὰ τῷ Πρεσβετη τῆς Ούγγριας και τῷ κ. ντῆ Μελδοβάν.

— Οι εύγενέστατοι οικοδεσπότηαι άπέδειξαν, ότι κατέχουν τό μυστικόν να καταρτίζον έσπερους άληπιόνητες.

— Σέ κάθε αίθουσα μιὰ ιδιαιτέρη σύνθεσις λουλουδιών, άπέδειξε μιὰ νοτα πολύ χαριτωμένη.

— Ξρωτότατα παλαιά Έπιπλα, σπάνιες «γκραβίς» και ταπιλό.

— Η̄ οικοδεσπότηαι με αξιοθαύμαστη άσπρη τοιαύταίς σε αρμονική ζέσασια.

H MONTAIN

φτει κουρασμένος σ' ένα κάθισμα, πιάνοντας τό κεφάλι του με τά δύο του χέρια. Μένει κάμποσο άκίνητος σ' αδητή στάσι. 'Υστερα σηκώνεται και κυττάζει γύρω του σαν άνθρωπος που ξυπνά από ένα όνειρο. Βλέπει τὴν 'Ελένη να τρέμει. 'Εδώ είναι; Τί κάνει; Γιατί δεν πάς να πληρώσεις; Προσπάθησε να κοιμηθής; 'Η ώρα είναι περασμένη. Κάνει φύγρα. (Κλείνει τὴν πόρτα του έξώσται. 'Η 'Ελένη κάνει να φύγει). Στάσιον. Περιμένει μιὰ στιγμή. Κάθισε λίγο. (Παίρνει δίπλα από τό τζάκι μερικά έξλα και κάμποσες κουκουναριές και ανάδει φωτιά).

ΕΛΕΝΗ, (συγκινημένη).—'Ω! δὴν ήταν ανάγκη!... ('Ο Πώλ γονατίζει μπρος στή φωτιά. 'Η 'Ελένη τὸν πλησιάζει, δειλή και ανασταλμένη). 'Αησός με να σε βοηθήσω!

ΠΩΛ, (άπότομα).—Φερτίτό, φερτίτό! ('Η 'Ελένη διασθοχωρεί, άποσβολομένη. 'Ο Πώλ σηκώνεται. 'Η φωτιά άρχίζει να σιμυβολά).

ΕΛΕΝΗ.—Σ' έβαλα σε κόπο. ΠΩΛ, (με τό ίδιο άπότομο ύφος).—Κάθισε! ('Εκείνη διατάζει. Συγκρατεί με δυσκολία τά δάκρυά της). Κάθισε, σου λέω!... ('Η 'Ελένη κάθεται σε μιὰ καρέκλα, μπρος στο τζάκι). Ζεστόσου! ('Η 'Ελένη άπλώνει τά χέρια της στή φωτιά. 'Ο Πώλ άπομακρύνεται. Είναι έτοιμος να φύγει... 'Η 'Ελένη προσπαθει να καταπνίξη ένα λυγμό, ό όποιος τὴν πνίγει στο λαμό. Τέλος, ξεσπάει σε δυνατά αναρπλητά. 'Ο Πώλ σιαματά. Κυττάζει τό σώμα της 'Ελένης που σφραδίζει μπρος στή φωτιά. Πλησιάζει τὴ γυναικα του, στέκεται λίγο από πίσω της διατάζοντας και, τέλος, της πιάνει τό κεφάλι με τά δύο χέρια του και τὴν φιλάει στοόστομα. Τὴν παίρνει ύστερα στην άγκαλιά του σαν μικρό κοριτσάκι).

ΠΩΛ.—Μικροδύλα μου!... 'Ας τά ξεχάσουμε όλα...

ΕΛΕΝΗ.—Ναι, ας τά ξεχάσουμε... (Φιλούνται πλημυρισμένοι στα δάκρυα).

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΟΞΕ ΤΗΝ ΚΟΣΜΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ ΤΟ ΣΑΡΜΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΝ ΚΑΛΩΝ ΤΡΟΠΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΙΟΥ

Η'.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μή δανειζεθε ποτέ βιβλία.—Τό δάνεισμα ενός βιβλίου προκαλει μεγάλη φλίμη στον ζατόχο του και τόν φέρνει σε πολύ δύσκολη θέσι. "Αν σας άρνηθῆ, ξερει πός θα σας στενοχωρησῆ; αν σας δώση πάλι τό βιβλίο που τὸν ζητάτε, ξερει πολύ καλῶ πώς έννενηντα έννενα τοίς έξατό, τό βιβλίο του είναι χαμένο.

Μή δανειζετε ποτέ βιβλία.—"Αν ξερετε βιβλιοθήρη και ξερετε τὴν καλή συνθήεια να δανειξετε τά βιβλία σας, πρέπει να ξερετε ότι, ξεπει' από λίγο καιρό, δεν θα ξερετε πού βιβλιοθήρη...

Ναι, θα πῆτε, αλλά συγχρόνως, θα ρωτησετε, είναι εύγενές τό να άρνῆται κανείς να δανείση ένα βιβλίο; Άουπόν, θα σας άπαντήσουμε ότι ό άρνούμενος να δανείση ένα βιβλίο, είναι πολύ εύγενέστερος άπ' αὐτόν που τό ζητάει...

Άουπόν, μη διατάξετε ποτέ ν' άρνηθῆτε να δανεισετε τά βιβλία σας...

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ Η ΝΕΟΤΗΣ

Τά μέτρα που λαβαίνουν οι γονεΐς για ν' άπαγορεύσουν στα παιδιά τους και στα παιδιά τους τό διάβασμα όφισμένων βιβλίων, σχεδόν κατά κανόνα πηγάζουν χαμένα.

Αυτό προκαλεί τὴν περιέργεια τὸν νέων και τους κάνει μάλιστα να φράζον να βρουν με κάθε τρόπο τό βιβλίο, τὸ όποιον τὸς έχει άπαγορευθῆ ή άνάγνωσις. Και να εΐστε βέβαιοι, ότι στο τέλος θα τό βρουν. Οτι τὸς τό δώση κάποιος φίλος τὸς ή χαμῆα μῆρα που οι γονεΐς τὸν θα έχουν άφήσει τὴ βιβλιοθήρη άνοχη— και αυτό συμβαίνει συχνά— θα τό πάρουν χαμῆα από μέσα.

Έξ άλλου, οι γονεΐς τῆς περισσότερας φορές δεν είναι τόσο φρολόδοι όστε να ξερουν πού βιβλίο θα όφελισῆ και πού θα βλάρη ένα νέο ή μιὰ νέα...

Εΐσις άκόμα πολλὰ από τά γενναίς θεωρούμενα ως ακατάλληλα για τὴ νεότητα ξεγρα—όσο τό μωφιστογραμα τὸυ Αιμιλίου Ζολά— αντί να βλάρουν όφελούν και συντελούν ξεξοφρετικά στη διανοητική ανάπτυξη τὸν νέων.

'Αντιθέτως τά βιβλία τά ειδικῶς για τοὺς νέους γραμμένα, είναι σχεδόν κατά κανόνα βλασφῶδη, ήλιθια, άνοσῆα και όχι μόνο βλάτουν τὴ διανοητική ανάπτυξη τὸυ άναγνώστον του, αλλά και πολλές φορές τὸν αποβλακώνουν.

Κατά κανόνα, δεν πρέπει κανείς ν' άπαγορεύη στους νέους τό διάβασμα ξεγρον απαγορευμένων, τὸν όποιον τό όνομα σας ξεγγατῆ για τὴ φιλολογική του αξία. Ένα βιβλίο γραμμένο από μεγάλο συγγραφέα, δεν β λ α π τ ε ι π ο τ ε. 'Απεναντίας όφελει π α ν τ ο τ ε.

ΤΑ ΕΛΑΦΡΑ ΕΡΓΑ

Πολλές φορές, μερικά πρόσποτα, τά όποια πηγαινέτ να έπισκεφθῆτε στο σπίτι τους, εύχαριστιούνται πολύ με τό να σας δειξουν διάφορα έλαφρά βιβλία ή ειζόνες ακατάλληλες.

Τί πρέπει να κάνη κανείς στην περίπτωση αυτή, αν θέλη να είναι άνθρωπος τὸυ κόσμου;

Άουπόν, πρέπει ν' άποφύγετε να τεντώνετε τὴ μάτια σας ξεφωτισμένοι και ν' άπλώνεται προς τό κάπηγορευμένο έργο τό χέρι σας, που τρέμει...

Πρέπει να παίρνετε ύφος ανθρώπου άνωτερον και σκεπτικιστοῦ, ό όποιο τό ξερει όλα και τίποτε δεν τὸν ξεφωτίζει...

"Αν δε ό φίλος σας θέλει να σας μιλήρη για τό εν λόγω έργο και να σας δείξη διάφορα άποσπάσματά του, άκούστε τον και μη διατάσετε να ξεφωραστε τὴ γνώμη σας, όταν τό έργο αυτό σας προκαλει άηδία. Φέστε το καθαρά:

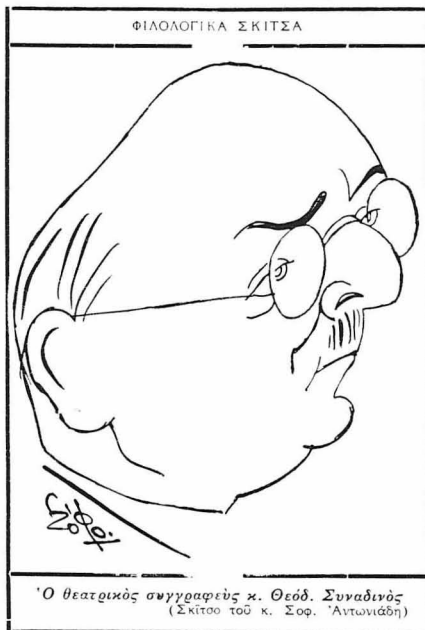
—Είνε άηδές!... Είναι φριζώδες!...

Για να δεύετε μάλιστα, ότι δεν ειθε άνίδεος τῆς «μαρτωλῆς», αλλά και συγχρόνως σοδαράς φιλολογίας, αναφέρατε τά έργα τὸυ 'Αρετινῶν. Έτσι ό συνομιλητής σας δεν θα μωρη ό σας πῆ τί ποτ ε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

'Η εικὼν τὸυ έξοφυλλου μας είναι έργον του γνωστοῦ ζωγράφου Χέιμαν και φέρει τὸν τίτλο «'Αγγροτική Ζωή».

'Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Θεόδ. Συναδινός (Σκίτσο τού κ. Σοφ. Αντιναδής)

ΣΤΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ— ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» 'Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ' ΤῸυ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Συνέχεια τὸυ «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ», τὸυ μυθιστορηματος τῆς φριχῆς και τὸυ τρέμου που χάλασε κέσω.